

Arrest

nr. 325 439 van 18 april 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2024 met referthenummer X
X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar feitelijke partner S.M.D., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 29 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.07.2024 werd ingediend door:
Naam: G. (...)*

Voorna(a)m(en): W. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: S. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) A. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde S.M.D. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°; ...'

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]";

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen"; Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]"

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Betrokkene legt bij zijn huidige aanvraag een Tunesisch paspoort met nr. (...) voor, afgeleverd op 01.10.2019 en geldig tot 30.09.2024. In het paspoort bevinden zich geen visa, noch enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Schengen is binnen gereisd.

Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake. Er is geen probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen

binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Nergens blijkt uit het dossier van betrokkene dat er hinderpalen zouden zijn om het aangehaalde gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 40bis, §4, eerste lid; 41, §2; 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij wijst op het kernpunt van de bestreden beslissing, citeert de toepasselijke wetsbepalingen en zet haar eerste middel vervolgens uiteen als volgt:

“Discussie

De bestreden beslissing miskent dat artikel 47/2 maakt de bepalingen van hoofdstuk I van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, onverminderd de bepalingen van hoofdstuk I bis.

Verzoekende partij wijst er op dat deze ‘onverminderde’ toepassing van de bepalingen van hoofdstuk Ibis geen betrekking heeft op de binnenkomst op zich van die andere familieleden, daar hoofdstuk Ibis hierover geen specifieke bepalingen bevat.

Voor wat de binnenkomst betreft moet bijgevolg volledig toepassing worden gemaakt van wat in hoofdstuk I in de artikels 40bis en inzonderheid in artikel 41§2 bepaald is. Deze artikels, vermits zij van toepassing zijn op de voorwaarden van het recht op binnenkomst, leggen bijgevolg geen andere voorwaarden op aan ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie, dan de voorwaarden opgelegd aan familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40bis. Aan die familieleden bedoeld in artikel 40 bis, wordt als voorwaarde voor binnenkomst de voorwaarden opgelegd bepaald in artikel 41 § 2. Ook voor de ‘andere’ familieleden kunnen enkel die voorwaarden worden opgelegd. De wet laat geen andere interpretatie toe.

De discussie gaat bijgevolg over de toepassing van artikel 41 §3. Dit artikel bepaalt, zoals hoger geciteerd, dat een geldig paspoort moet worden voorgelegd, in voorkomend geval, voorzien van een inreisvisum overeenkomstig de Verordening EU 2018/1806 van 14 november 2018. Het is niet betwist dat verzoekende partij (Tunésië) onder de lijst van visumplichtige landen valt.

De discussie moet evenwel gevoerd worden op basis van de toepassing van vermelde artikels van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bepaalt (de Burgerschapsrichtlijn).

Het is niet betwist dat familieleden van een burger van de Unie op basis van die Richtlijn voor wat betreft de binnenkomst kunnen ingeroepen vrijgesteld te zijn van het voorleggen van een visum. Blijkbaar wordt dit wel betwist voor de categorie ‘andere familieleden van een burger van de Unie’. Dit onderscheid is zoals hoger gesteld niet conform de wet, met name artikel 47/2, dat artikel 41§2 formeel van toepassing verklaart op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

De bestreden beslissing betwist dat de Burgerschapsrichtlijn van toepassing zou zijn op verzoekende partij daar deze enkel de inreisvisumplicht zou vereenvoudigen voor derdelands familieleden die onder artikel 2, punt 2 van die richtlijn vallen.

Verzoekende partij stelt dat de lezing van artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn, niet toelaat om te besluiten dat het een basis zou vormen voor het vereenvoudigen van de inreisvisumplicht. Dit artikel spreekt niet over de toegang op zich, maar geeft enkel een definitie van ‘familieleden’.

Verder negeert de beslissing dat in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn die stelt dat voor de ‘andere familieleden’ het gastland het vrij verkeer vergemakkelijkt volgens het nationale recht.

Het BRAX-arrest van het EHJ van 25 juli 2002 heeft met toepassing van artikel 3 van de Richtlijn 68/360/EEG inzake de opheffing van beperkingen van verplaatsing en verblijf van werknemers in de lidstaten en hun familie, artikel 3 van Richtlijn 73/148/EEG, en verordening EG nr. 231/98 waarbij de onderdanen in het bezit moeten zijn van een visum, gesteld dat deze tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus moeten worden uitgelegd dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een

onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs levert van zijn identiteit of huwelijksband.

Hoewel het arrest specifiek de situatie beoordeelde van een gehuwde, is verzoekende partij van mening dat het toegepaste principe ook van toepassing is op de binnenkomst van een ander familielid derdeler, die zoals in casu wel over een paspoort, maar niet over een visum beschikt. Alleszins dient dit aanvaard te worden op basis van de toepassing van het in het arrest onderstreepte evenredigheidsbeginsel, en op basis van het gegeven dat de Belgische wetgeving deze andere familieleden qua binnenkomst gelijkgesteld heeft met de familieleden van een EU-onderdaan, zoals in het BRAX-arrest de echtgenoot. De Belgische wet maakt voor de binnenkomst geen onderscheid tussen de soorten familieleden die binnenkomen. De bestreden beslissing doet dit wel op basis van een interpretatie die geen steun vindt in de wet.

In tweede en ondergeschikte instantie wordt nog gewezen op de schending van artikel 41 § 2, 4de alinea, dat bepaalt dat als een familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel zich binnen deze redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

In casu heeft verzoekende partij een beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Er is haar bij de aanvraag gezinshereniging niet gevraagd naar een inreisvisum. (zie volgend onderdeel) Maar er is evenmin gehandeld conform wat in artikel 41 §2, 4de is bepaald; verzoekende heeft geen gelegenheid gekregen om binnen redelijke grenzen of termijnen een visum te verkrijgen, of aan te tonen dat zij zou genieten van het recht op vrij verkeer en verblijf. Vermeld artikel is geschonden.

In derde en eveneens ondergeschikte instantie stelt verzoekende partij dat de voorwaarde van het beschikken over een visum bij binnenkomst niet meer kan gesteld worden op het ogenblik dat verzoekende partij reeds in het land is en de aanvraag gezinshereniging doet bij de gemeente.

Het is, quod non, een voorwaarde voor binnenkomst, en niet voor het indienen van de gezinshereniging.

Dit blijkt ook impliciet door de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 47 van het Vreemdelingen KB, dat betrekking heeft op de met grenscontrole belaste overheden. De controle dient aan de grens te geschieden.

Het is in die zin logisch dat de wetgever daar ook een uitdrukkelijke sanctie heeft voor voorzien namelijk de teruggrijping.

Teruggrijping is een beslissing die enkel genomen kan worden door de met grenscontrole belaste overheden en die neerkomt op het niet toelaten tot het grondgebied van het Rijk.

Dit artikel houdt overigens in dat de met de grenscontrole belaste overheden toegang verlenen aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten: 1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart.

Deze regels wijken af van de algemene regels in de Vreemdelingenwet zodat zij gezien moeten worden als een regel met het karakter van een *lex specialis*.

Wanneer er een *lex specialis* voorhanden is kan onmogelijk de algemene regeling van toepassing hetgeen gedaagde evenwel tracht te doen.

Concreet stelt verzoekende partij dat de wetgever zeer duidelijk heeft gesteld dat de binnenkomstvoorwaarden van belang zijn bij de binnenkomst van het Rijk en niet bij de aanvraag bij de gemeente. Zij zijn dus niet zoals gedaagde voorhoudt een algemene voorwaarde.

Integendeel de wetgever heeft zulks enkel voorzien wanneer men zich aan de grens aanbiedt hetgeen ook logisch is en overigens ook voorzien in RL 2004/38.

Stellen dat dit een algemene voorwaarde is in strijd met de tekst en de wil van de wetgever.

Nog meer ondergeschikt stelt verzoekende partij dat gedaagde spreekt over een "inreisvisum" doch de vreemdelingenwet noch het KB Vreemdelingen definieert het begrip inreisvisum. Verzoekende partij treft wel een verwijzing in Richtlijn 2004/38 maar ook dat is vaag. Verzoekende partij meent dat gedaagde bezwaarlijk dingen kan vragen die niet voorzien in de Vreemdelingenwet. De motivering faalt dan ook op dit punt.

Tweede onderdeel,

Ondergeschikt wat betreft het niet verzoeken om een visum te vragen in het paspoort. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 41§2, 4de alinea vreemdelingenwet.

Zoals uit het feitelijk gedeelte en het gevoegde stuk blijkt werd in de bijlage 19ter als nog voor te leggen documenten aan verzoekende partij niet gevraagd om aan te tonen wanneer hij in het land zou gekomen zijn, noch dat hij zou aantonen dat hij met een visum in België zou gekomen zijn.

Verzoekende partij heeft alle documenten voorgebracht die hem gevraagd werden.

De zorgvuldigheidsverplichting houdt in dat de overheid wanneer zij een aanvraag voor een verblijfskaart (19 ter) aflevert en hierin aanduidt welke documenten er al neergelegd zijn en welke documenten nog moeten neergelegd worden, alle documenten die door de wet vereist zijn aanduidt en vermeldt. In de 19ter is geen enkele vermelding van de verplichte neerlegging van een bewijs van binnenkomst of van een visum. Verzoekende partij heeft een geldig paspoort ingediend.

Verzoekende partij verwijst in dit kader naar het arrest RvV n° 301 592 van 15 februari 2024 waarin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvaard wordt omdat verwerende partij 'nagelaten heeft om, alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoekster te vragen om aanvullende overtuigingsstukken over te maken'. Het arrest betrof weliswaar stukken om duidelijkheid te scheppen omtrent de inkomenssituatie, maar dit belet niet dat in casu ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als geschonden moet aanvaard worden, waar het volgens de bestreden beslissing ook gaat om één van de beweerde voorwaarden (visum, bewijs datum binnenkomst), quod non, om de aanvraag te kunnen doen.

Verzoekende partij verwijst in dit kader ook naar wat onder het eerste onderdeel is gesteld met betrekking tot de toepassing van artikel 41§2, 4de alinea vreemdelingenwet. Aan verzoekende partij werd geen gelegenheid gegeven om binnen redelijke grenzen of redelijke termijn een visum te laten bezorgen.

Derde onderdeel,

Eveneens ondergeschikt,

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand, voordat zulke beslissing wordt genomen, te horen.

Verzoekende partij was terecht in de mening dat de door haar voorgelegde documenten beantwoordden aan de vereisten van de wetgeving. Zij kon zich voor de mening terecht steunen op de gegevens met betrekking tot de voor te leggen documenten vermeld in de bijlage 19ter.

Zo verwerende partij bijgevolg van mening was dat de voorgelegde documenten niet afdoende de binnenkomst zouden aantonen, had verzoekster hierover moeten gehoord worden.

Zij had kunnen aantonen wanneer hij in België was aangekomen en om welke redenen er in het voorgelegde paspoort geen inkomststempels of visa waren opgenomen.

Verzoekende partij betoogt eveneens dat wanneer zij gedwongen zou worden het Rijk te verlaten, haar familie eveneens gedwongen zou worden mee te gaan gezien de uitzonderlijke afhankelijkheid die er bestaat ten aanzien van hen. Verzoekende partij heeft immers aangetoond volledig afhankelijk te zijn. Zulks zou uitmonden in een schending van art. 20VWEU.

Zo verzoekende partij gehoord zou geweest zijn had dit tot een andere beslissing kunnen leiden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing betreffende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 47/1, 1° (lees: 47/2, 1°) van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt met haar feitelijke partner, zijnde S.M.D., van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1, 1° (lees: 47/2, 1°) van de Vreemdelingenwet, dat gelet op artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, artikelen 40bis, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit, de verzoekende partij bij de aanvraag of ten laatste drie maanden na de aanvraag het bewijs dient te leveren overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de wet, dat blijkt dat de verzoekende partij ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig visum moet voorleggen ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet, dat zij bij de aanvraag haar Tunesisch paspoort afgeleverd op 1 oktober 2019 en geldig tot 30 september 2024 voorlegt, dat zich in dit paspoort geen visa, noch enige in- of uitreisstempels bevinden, zodat niet met zekerheid kan worden opgemaakt wanneer zij Schengen is binnen gereisd, dat uit niets kan blijken dat zij zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten over te maken, dat de inreisvisumplicht immers enkel wordt vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn, dat dit *in casu* niet het geval is. Concluderend wordt hieromtrent gemotiveerd dat uit de samen lezing van artikel 40bis, §4, eerste lid en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet kan worden afgeleid dat een ander familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen, dat de verzoekende partij dan ook niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° (lees: 47/2, 1°) van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te

verkrijgen op basis van gezinshereniging en dat het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voornoemde motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.1.4. Uit de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 30 juli 2024, die zich in het administratief dossier bevindt (stuk nr. 3), blijkt dat de verzoekende partij die dag op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging indiende in haar hoedanigheid van *“van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van S.,M.,D., (...)”*.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie, daar zij conform artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, artikelen 40bis, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit, bij de aanvraag of ten laatste drie maanden na de aanvraag dient aan te tonen dat zij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden door het voorleggen van een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum of door op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet, dat zij bij de aanvraag haar Tunesisch paspoort voorlegt waarin geen visa, noch enige in- of uitreisstempels bevinden, dat uit niets kan blijken dat zij zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten over te maken, dat de inreisvisumplicht immers enkel wordt vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn, dat dit *in casu* niet het geval is, dat uit de samen lezing van artikel 40bis, §4, eerste lid en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet kan worden afgeleid dat een ander familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen en de verzoekende partij dan ook niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.1.5. De verzoekende partij betwist niet dat er op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging (of ten laatste drie maanden erna) geen geldig inreisvisum voorligt en dat zij evenmin een geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat.

De verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift dat voor wat de binnenkomst betreft toepassing moet worden gemaakt van wat in hoofdstuk I in de artikelen 40bis en 41, §2 van de Vreemdelingenwet bepaald is. Zij betoogt echter dat deze bepalingen, vermits zij van toepassing zijn op de binnenkomst, geen andere voorwaarden opleggen aan andere familieleden van een burger van de Unie, dan de voorwaarden opgelegd aan familieleden van de burger van de Unie. Zij betoogt dat aan de familieleden bedoeld in artikel 40bis als voorwaarde voor binnenkomst de voorwaarden opgelegd in artikel 41, §2 worden bepaald, dat voor andere

familieleden ook enkel die voorwaarden kunnen worden opgelegd, dat de wet geen andere interpretatie toelaat. Zij meent dat de discussie over de toepassing van artikel 41, §3 (lees: §2) gaat, dat dit artikel bepaalt dat een geldig paspoort moet worden voorgelegd, in voorkomend geval voorzien van een geldig inreisvisum, dat niet betwist wordt dat Marokko onder de lijst van visumplichtige landen valt, dat het gaat om de toepassing van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), dat het niet betwist is dat familieleden van een Unieburger op basis van deze richtlijn voor wat betreft de binnenkomst kunnen invoeren vrijgesteld te zijn van het voorleggen van een visum, dat dit wel wordt betwist voor de andere familieleden, dat dit onderscheid niet conform de wet is, meer bepaald artikel 47/2 (lees: 47/1) van de Vreemdelingenwet dat artikel 41, §2 formeel van toepassing verklaart op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 (lees 47/2) van de Vreemdelingenwet. Zij vervolgt dat de bestreden beslissing betwist dat de richtlijn 2004/38/EG van toepassing zou zijn op de verzoekende partij daar deze enkel de inreisvisumplicht zou vereenvoudigen voor derdelands familieleden die onder artikel 2.2. van die richtlijn vallen, waarna zij betoogt dat de lezing van voormelde bepaling niet toelaat om te besluiten dat het een basis zou vormen voor het vereenvoudigen van die inreisvisumplicht, dat dit artikel niet spreekt over de toegang op zich maar enkel een definitie geeft van familieleden, dat de bestreden beslissing verder negeert dat artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG stelt dat het gastland voor andere familieleden het vrij verkeer vergemakkelijkt volgens het nationale recht. De verzoekende partij wijst op het arrest *BRAX*, waarin gesteld worden dat de verplichting tot het in het bezit zijn van een visum, tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel moet uitgelegd worden, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs levert van zijn identiteit of huwelijksband. De verzoekende partij betoogt dat hoewel het arrest specifiek de situatie beoordeelde van een gehuwde, zij van mening is dat het toegepaste principe ook van toepassing is op de binnenkomst van een ander familielid derdelander, die zoals *in casu* wel over een paspoort maar niet over een visum beschikt, dat dit alleszins dient aanvaard te worden op basis van de toepassing van het evenredigheidsbeginsel en op basis van het gegeven dat de Belgische wetgever deze andere familieleden *qua* binnenkomst gelijkgesteld heeft met de familieleden van een EU-onderdaan, zoals in het *BRAX*-arrest de echtgenoot, dat de Belgische wet voor binnenkomst geen onderscheid maakt en dat de bestreden beslissing dit wel doet op basis van een interpretatie die in de wet geen steun vindt.

Zij betoogt in tweede instantie dat artikel 41, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet geschonden is daar dit bepaalt dat als een familielid van een Unieburger niet over de vereiste documenten beschikt, de verwerende partij hem, alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid stelt binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel zich binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet, dat zij *in casu* een beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten ontving, dat haar bij de aanvraag gezinshereniging niet gevraagd werd naar een inreisvisum, dat er evenmin gehandeld werd conform artikel 41, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet daar zij niet de gelegenheid heeft gekregen om binnen redelijke grenzen of termijnen een visum te verkrijgen, of aan te tonen dat zij zou genieten van het recht op vrij verkeer en verblijf.

In derde instantie betoogt de verzoekende partij dat de voorwaarde van het beschikken over een visum bij binnenkomst niet meer kan gesteld worden op het ogenblik dat de verzoekende partij reeds in het land is en de aanvraag gezinshereniging doet bij de gemeente, dat het een voorwaarde voor binnenkomst is en niet voor het indienen van de aanvraag gezinshereniging. Zij meent dat dit ook impliciet blijkt door de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, dat betrekking heeft op de met grenscontrole belaste overheden, dat de controle aan de grens dient te geschieden, dat het in die zin logisch is dat de wetgever daar ook een uitdrukkelijke sanctie heeft voorzien namelijk de teruggrijping, dat de teruggrijping een beslissing is die enkel genomen kan worden door de met grenscontrole belaste overheden en die neerkomt op het niet toelaten tot het grondgebied van het Rijk, dat dit artikel overigens inhoudt dat de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen aan het familielid van de Unieburger dat geen Unieburger is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereist zijn, op overmaking van een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, dat deze regels afwijken van de algemene regels in de Vreemdelingenwet zodat zij gezien moeten worden als een regel met het karakter van de *lex specialis*, dat wanneer er een dergelijke regel voorhanden is onmogelijk de algemene regel van toepassing kan zijn, hetgeen de verwerende partij evenwel tracht te doen. Zij vervolgt dat concreet de wetgever heel duidelijk heeft gesteld dat de binnenkomstvoorwaarden van belang zijn bij de binnenkomst van het Rijk en niet bij de aanvraag bij de gemeente, dat het aldus niet een algemene voorwaarde betreft, dat integendeel de wetgever zulks enkel voorzien heeft wanneer men zich aan de grens aanbiedt hetgeen ook logisch is en overigens voorzien is in de richtlijn 2004/38/EG, dat stellen dat dit een algemene voorwaarde is in strijd is met de tekst en wil van de wetgever.

Nog meer ondergeschikt stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij spreekt over een inreisvisum doch de Vreemdelingenwet noch het Vreemdelingenbesluit het begrip definieert, dat zij wel een verwijzing aantreft in richtlijn 2004/38/EG doch dit ook vaag is, dat de verwerende partij bezwaarlijk dingen kan vragen die niet voorzien zijn in de Vreemdelingenwet, dat de motivering dan ook faalt.

2.1.6. De Raad wijst er vooreerst op dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden 'met' bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Waar de verzoekende partij betoogt dat lezing van artikel 2.2. van die richtlijn 2004/38/EG niet toelaat om te besluiten dat het een basis zou vormen voor het vereenvoudigen van die inreisvisumplicht, dat dit artikel niet spreekt over de toegang op zich maar enkel een definitie geeft van familieleden, gaat de verzoekende partij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt niet verwezen naar artikel 2.2. van die richtlijn 2004/38/EG als grond voor de vereenvoudiging van de inreisvisumplicht bij toegang, doch wel om de categorie van familieleden aan te wijzen voor wie deze vereenvoudiging geldt. In zoverre de verzoekende partij kritiek zou voeren op het feit dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis vermeldt voor het vereenvoudigen van de inreisvisumplicht voor de derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied van artikel 2.2. van die richtlijn 2004/38/EG vallen, heeft zij voorts geen belang bij een dergelijk betoog, nu, zoals ook zal blijken uit wat volgt, een dergelijke vereenvoudiging niet op haar van toepassing is, zoals aldus wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.1.7. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;

(...)”

Met de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te “vergemakkelijken” (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Ingevolge de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging werd *“Hoofdstuk Ibis (andere familieleden van een burger van de Unie) van de wet van 15 december 1980 herschreven ter bevordering van de leesbaarheid ervan. Derhalve wordt de inhoud van de huidige artikelen 47/1 en 47/2 omgedraaid, zodat dit hoofdstuk begint met de bepalingen inzake het toepassingsgebied. Het nieuwe artikel 47/1 bevat aldus de bepalingen inzake het toepassingsgebied van dit hoofdstuk daar waar het nieuwe artikel 47/2 de bepalingen bevat met betrekking tot de categorieën van familieleden die in aanmerking komen voor een recht op gezinshereniging in de zin van hoofdstuk Ibis.”* (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 29 september 2023 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 60).

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, zoals het luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, verklaart *“de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.”*

Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2. van de richtlijn 2004/38/EG. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij

verkeer. De familieleden vernoemd in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar worden tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing: *“De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.”*

De in artikel 41, §2, bedoelde voorwaarde bestaat erin dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend (met name indien het een onderdaan betreft van een derde land dat voorkomt op de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum zoals bepaald in de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad) voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen, waarbij het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG het betrokken familielid vrijstelt van de visumverplichting;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

De bepaling dat het familielid aan de buitengrenzen moet worden gefaciliteerd om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, houdt niet in dat dit familielid alsdan moet worden toegelaten tot het grondgebied zonder dat hij of zij de nodige documenten heeft verkregen. Ook in deze hypothese zal het betrokken familielid uiteindelijk wel degelijk in het bezit zijn van de vereiste grensoverschrijdende documenten. De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40bis, §4, eerste lid *in* artikel 41, §2 derhalve niet teniet. Er anders over oordelen zou immers de imperatieve bepaling van artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat het derdelands familielid de in artikel 41, §2 bedoelde voorwaarde moet vervullen geheel zinledig maken aangezien alsdan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

Uit de samen lezing van artikel 40bis en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat een verzoeker als onderdaan van een visumplichtig derde land slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden doet gelden indien zij beschikt over een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. In de mate de verzoekende partij betoogt dat de voorwaarde van geldige binnenkomstdocumenten, een paspoort en een geldig visum enkel vereist is bij de binnenkomst en geen voorwaarde is voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging, vindt haar standpunt geen steun in de wet. Het betoog van de verzoekende partij in dit kader omtrent artikel 47 van de Vreemdelingenwet is, gelet op wat voorafgaat, dan ook niet dienstig. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat concreet de wetgever heel duidelijk heeft gesteld dat de binnenkomstvoorwaarden van belang zijn bij de binnenkomst van het Rijk en niet bij de aanvraag bij de gemeente, dat het aldus niet een algemene voorwaarde betreft, dat integendeel de wetgever zulks enkel voorzien heeft wanneer men zich aan de grens aanbiedt hetgeen ook logisch is en overigens voorzien is in de richtlijn 2004/38/EG, dat stellen dat dit een algemene voorwaarde is in strijd is met de tekst en wil van de wetgever.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de artikelen 40bis en 41, §2 van de Vreemdelingenwet, vermits zij van toepassing zijn op de binnenkomst, geen andere voorwaarden opleggen aan ‘andere familieleden’ van een Unieburger, dan de voorwaarden opgelegd aan familieleden van de Unieburger, dat aan de familieleden bedoeld in artikel 40bis als voorwaarde voor binnenkomst de voorwaarden opgelegd in artikel 41, §2 worden bepaald – het gaat *in casu* om de voorwaarde van het voorleggen van een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een geldig inreisvisum – en dat voor ‘andere familieleden’ ook enkel die voorwaarden kunnen worden opgelegd, dat de wet geen andere interpretatie toelaat, dat het gaat om de toepassing van de richtlijn 2004/38/EG en hierbij verwijst naar artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de bepalingen van hoofdstuk I en dus ook (onder meer) de bepalingen van de artikelen 40bis, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn op de “andere familieleden” van een burger van de Unie – en op grond hiervan betoogt dat het onderscheid tussen familieleden van een Unieburger, waarvoor niet betwist is dat zij op basis van de richtlijn 2004/38/EG voor wat betreft de binnenkomst kunnen inroepen vrijgesteld te worden van het voorleggen van een visum, en ‘andere familieleden’ van een Unieburger, waarvoor dit wel betwist wordt, niet conform de wet is, kan zij niet gevolgd worden.

Zij verliest met haar betoog immers uit het oog dat uit de samen lezing van de voornoemde artikelen volgt dat het familielid *c.q.* ruimer familielid, dat onderdaan is van een visumplichtig derde land (*quod in casu*), slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien dit familielid ofwel een geldig

paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, kan voorleggen, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter van 30 juli 2024) blijkt dat de verzoekende partij drie maanden de tijd kreeg om bijkomende documenten voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen.

Artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige enkel nog in één alternatief, met name dat het familielid “*op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet*”. Dit alternatief is *in casu* echter niet aan de orde, nu de verzoekende partij om een verblijfsrecht heeft verzocht in functie van haar Nederlandse feitelijke partner en zij in deze hoedanigheid niet over een uit de richtlijn 2004/38/EG afgeleid recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Er blijkt aldus niet dat voor familieleden van een Unieburger en ‘andere familieleden’ van een Unieburger, andere voorwaarden worden opgelegd, noch dat een bepaalde voorwaarde anders geïnterpreteerd wordt naargelang het een familielid of een ‘ander familielid’ betreft, doch wel dat er alternatieve wijzen zijn om aan de in artikel 41, §2, bedoelde voorwaarde te voldoen en dat het tweede mogelijkheid niet op de verzoekende partij – als aanvrager van een verblijfsrecht als ‘ander familielid’ – van toepassing is.

Om diezelfde reden kan de verzoekende partij *in casu* niet dienstig verwijzen naar het arrest *BRAX* van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, *Brax*, C-459/99), waarin het Hof van Justitie het volgende heeft verklaard:

“1) Artikel 3 van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap, artikel 3 van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en verordening (EG) nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995 ter bepaling van de derde staten waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum, dienen tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.

2) Artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 moeten aldus worden uitgelegd, dat een lidstaat op grond van deze bepalingen niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, (...) op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.”

In het arrest *BRAX* kan voorts het volgende worden gelezen:

“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, *Roux*, C-363/89, *Jurispr.* blz. 273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.

De praktische voorschriften voor de afgifte van de verblijfsvergunning zijn vastgesteld bij richtlijn 68/360 voor werknemers en hun gezinsleden, en bij richtlijn 73/148 voor zelfstandigen en hun gezinsleden.

Volgens artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 kunnen de lidstaten de afgifte van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de overlegging van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen (zie arrest *Roux*, reeds aangehaald, punten 14 en 15).

Verder zij eraan herinnerd, dat het gemeenschapsrecht de lidstaten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren (arrest *Royer*, reeds aangehaald, punt 42), op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn (zie met name arrest van 3 juli 1980, *Piek*, 157/79, *Jurispr.* blz. 2171, punt 19).

De weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, zouden evenwel afbreuk doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het

gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht, en kennelijk niet in een juiste verhouding staan tot de zwaarte van de inbreuk (zie naar analogie met name arrest Royer, punt 40).

Artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148 sluiten weliswaar niet uit dat een lidstaat uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid van deze richtlijnen afwijkt, en volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 mogen de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, doch het niet-ervullen van de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen, kan op zichzelf geen grond opleveren voor toepassing van de in artikel 3 van richtlijn 64/221 bedoelde maatregelen (arrest Royer, reeds aangehaald, punten 47 en 48).

Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.” (HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99, ptn. 74-80) (de Raad onderlijnt).

Het arrest BRAX heeft aldus betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het van decisiëf belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleent.

Het Hof van Justitie heeft deze argumentatie nogmaals bevestigd in het arrest *Commissie t. Spanje*, waarin het volgende wordt gesteld:

“Aangezien de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (arresten van 11 juli 2002, *Carpenter*, C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en 25 juli 2002, *MRAX*, C-459/99, Jurispr. blz. I-6591, punt 53), heeft hij in de verordeningen en richtlijnen inzake het vrije verkeer van personen de toepassing van het gemeenschapsrecht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten verregaand uitgebreid tot onderdanen van derde staten die gehuwd zijn met onderdanen van lidstaten.

Wanneer een onderdaan van een lidstaat zich binnen de Gemeenschap verplaatst om de hem door voormeld verdrag en de bepalingen ter uitvoering ervan toegekende rechten uit te oefenen, mogen de lidstaten weliswaar van zijn echtgenoot die onderdaan van een derde staat is, een inreisvisum verlangen, maar dienen zij deze laatste wel alle faciliteiten te verlenen voor de verkrijging van het benodigde visum.

In casu staat vast dat *Farid en Bouchair*, onderdanen van derde staten, aan hun status van echtgenoot van onderdanen van een lidstaat het recht ontleenden om tot het grondgebied van de lidstaten te worden toegelaten of daartoe een visum te bekomen.” (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, *Commissie t. Spanje*, ptn. 40-41).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten BRAX en *Commissie t. Spanje* werd vervolgens gecodificeerd in artikel 5, lid 2 en lid 4 van de richtlijn 2004/38/EG. Deze bepalingen luiden als volgt:

“2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.

3. (...)

4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Diallo* nog bevestigd dat het vaste rechtspraak is van het Hof dat niet alle derdelanders aan de richtlijn 2004/38/EG rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontleenen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2) van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, punt 53).

De in artikel 2, punt 2) van de richtlijn 2004/38/EG bedoelde familieleden die aan deze richtlijn rechtstreeks een inreis- en verblijfsrecht ontleenen, zijn enkel de volgende familieleden:

“a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland i voldaan;
c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;
d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

De situatie van de verzoekende partij is echter niet deze van een echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid, zoals bedoeld in artikel 2, punt 2) van de richtlijn 2004/38/EG en dat op grond van deze status van ‘familielid van een burger van de Unie’ onder het toepassingsgebied valt van artikel 5, lid 2 en lid 4 van de richtlijn 2004/38/EG.

De thans bestreden beslissing betreft immers de weigering van een verblijfskaart van een ‘ander familielid van een burger van de Unie’. Artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet betreft de omzetting van artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 3, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De richtlijn 2004/38/EG voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De richtlijn 2004/38/EG voorziet verder uitsluitend dan in een inreis- en verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G.*, § 34). Bijgevolg zijn enkel de familieleden, gedefinieerd in artikel 2, punt 2) van de richtlijn 2004/38/EG, de begunstigen van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekende partij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2, punt 2) van de richtlijn 2004/38/EG bedoeld familielid, doch dat zij om een verblijf heeft gevraagd als een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder a) van de richtlijn 2004/38/EG (*in casu* gaat het om een aanvraag met het oog op de gezinsherenging met de feitelijke partner van de verzoekende partij).

Aan de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG kan voor derdelanders die een dergelijk ander – niet onder de definitie van artikel 2, punt 2) van de richtlijn 2004/38/EG vallend – familielid zijn van een Unieburger, geen verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3, lid 2 van dezelfde richtlijn, “overeenkomstig zijn nationaal recht” enkel de binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

Het Hof van Justitie heeft deze zienswijze uitdrukkelijk bevestigd in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C83/11):

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in

te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‚familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Advocaat-generaal Y. Bot heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* op het volgende gewezen:

“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten.

Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het is dan ook duidelijk dat de in artikel 47/1 e.v. bedoelde ‘andere familieleden’ van een burger van de Unie geen rechten (op binnenkomst dan wel op verblijf) ontleen aan het Unierecht, zodat het voor hen ook niet aan de orde is om overeenkomstig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten.

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit hebben aldus enkel betrekking op de toegang tot het grondgebied van familieleden van een burger van de Unie en de bevoegdheid van de met grenscontrole belaste overheden om dergelijke familieleden aan de grens tegen te houden en terug te drijven indien het familielid niet één van de genoemde documenten overmaakt. Deze bepalingen vinden geen toepassing in de

voorliggende situatie. De verzoekende partij bevindt zich immers reeds op het Belgisch grondgebied en zij dient van daaruit een aanvraag in voor een verblijfsrecht in functie van haar Nederlandse feitelijke partner.

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kunnen de in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde van het geldig inreisvisum niet teniet doen door te regelen dat tevens één van de in deze bepaling opgesomde identiteitsdocumenten zou volstaan. De Raad herhaalt dienaangaande dat voormeld artikel enkel de toegang tot het grondgebied regelt en niet de verblijfsaanvragen die worden ingediend bij het gemeentebestuur van één van de Belgische gemeenten.

Het Vreemdelingenbesluit bevat afzonderlijke bepalingen voor in België ingediende aanvragen van derdelanders voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit). Artikel 52, §1, van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat *“het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst”*, een aanvraag voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie indient *“bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter”*. Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient over te maken. Dit alles staat los van het bepaalde in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de Vreemdelingenwet zelf bevat duidelijke en afzonderlijke bepalingen in verband met de documentaire verplichtingen waaraan een derdelands familielid van een burger van de Unie moet voldoen om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen (cf. artikel 40bis, §4 *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet). De Raad benadrukt hierbij dat de verplichting voor het derdelands familielid om de documenten zoals voorzien in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet (dit is: een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum indien het gaat om een vreemdeling die onderdaan is van een visumplichtig derde land, dan wel een geldig paspoort en een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) voor te leggen, vervat ligt in artikel 40bis, §4, lid 1 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat het derdelands familielid de voorwaarde van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet moet vervullen om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te kunnen genieten. Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet bevat enkel de verdere specificering van de door artikel 40bis, §4, lid 1 van de Vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvoorwaarde, doch dit neemt niet weg dat de verplichting om te voldoen aan deze verblijfsvoorwaarde enkel voortvloeit uit artikel 40bis, §4, lid 1 van de Vreemdelingenwet. Nog los van de vaststelling dat artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet de uitvoering betreft van artikel 40bis, §4, lid 1 van de Vreemdelingenwet, dient er dan ook op te worden gewezen dat een bepaling van een uitvoeringsbesluit sowieso geen afbreuk kan doen aan bindende voorwaarden die, zoals *in casu*, bij wet zijn voorzien.

Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk bepaalt dat artikel 45 van datzelfde besluit (*“Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven”*) niet van toepassing is op de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is ingegeven door dezelfde logica als hoger uiteengezet, met name dat de inreisvisumplicht enkel wordt vereenvoudigd en gefaciliteerd voor derdelandse familieleden zoals bedoeld in artikel 2, punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG, *quod non in casu*.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelandse, visumplichtige familieleden bij hun verblijfsaanvraag een geldig inreisvisum moeten voorleggen, tenzij zij ofwel over een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beschikken, ofwel op andere wijze kunnen laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten. De in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelandse familieleden kunnen aan de gestelde documentaire voorwaarde ontkomen (mogelijk krijgen zij dan wel een boete), maar dan dienen zij in elk geval wel *“op een andere wijze”* te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf rechtstreeks ontleen aan de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste mogelijkheid, hoewel door artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet formeel ook van toepassing verklaard op de ‘andere familieleden’, zoals bedoeld in artikel 47/2 van diezelfde wet, is voor deze laatste categorie van derdelandse familieleden aldus onwerkzaam aangezien zij geen dergelijke aan het Unierecht ontleende rechten genieten en zij dus nooit dit bewijs kunnen leveren (zie *supra*). Bijgevolg kan er voor de ‘andere familieleden’, zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v., van de Vreemdelingenwet, die onderdanen van visumplichtige derde landen en die niet over een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beschikken, niet voorbij worden gegaan aan de wettelijke vereiste om een geldig inreisvisum voor te leggen.

Zodoende blijkt en wordt niet weerlegd dat aan de verzoekende partij - als Tunesisch onderdaan die niet reeds over een (duurzame) verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie beschikt - overeenkomstig

artikel 40bis, §4, lid 1 *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 52, §4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit op goede gronden het verblijfsrecht in functie van haar Nederlandse feitelijke partner werd geweigerd nu zij naliet om een geldig inreisvisum voor te leggen.

Het feit dat zij wel in bezit was van een geldig paspoort bij het indienen van haar aanvraag gezinshereniging, doet aan de vaststelling dat in haar paspoort geen visa, noch enige in- of uitreisstempels te vinden zijn, niks af.

De verzoekende partij betoogt nog dat de bestreden beslissing negeert dat artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG stelt dat het gastland voor andere familieleden het vrij verkeer vergemakkelijkt volgens het nationale recht. Zij lijkt zich aldus de vraag te stellen of de vereiste van een geldig inreisvisum wel verenigbaar is met de gebruikelijke betekenis van het woord “*vergemakkelijkt*” in artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG.

De Raad merkt op dat de verplichting om de aanvraag van een ander familielid gunstiger te behandelen dan de aanvraag van andere staatsburgers van derde landen, slaat op de verplichting om de ‘andere’ of ‘ruimere’ familieleden van Unieburgers in de mogelijkheid te stellen een beslissing te verkrijgen aangaande hun aanvraag die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. De gunstigere behandeling die naar Belgisch recht is voorzien in artikel 47/2, 1°, van de Vreemdelingenwet blijkt reeds uit het gegeven dat ‘andere’ familieleden toch een specifieke aanvraag kunnen indienen wanneer zij aantonen dat zij een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie hebben en dat deze aanvraag, eens voldaan is aan de documentaire verplichtingen die de wet oplegt, alsdan nauwkeurig wordt onderzocht en in geval van weigering wordt gemotiveerd, daar waar deze mogelijkheid niet openstaat voor derdelandse andere familieleden van verblijfsgerechtigde derdelanders of Belgen.

2.1.8. De verzoekende partij betoogt onder meer ook dat wanneer zij gedwongen wordt het Rijk te verlaten, haar familie eveneens zou gedwongen worden mee te gaan gezien de uitzonderlijke afhankelijkheid die er bestaat ten aanzien van hen, dat zij immers heeft aangetoond volledig afhankelijk te zijn van hen, wat zou uitmonden in een schending van artikel 20 VWEU.

De vraag of de weigering van een verblijfsrecht aan de verzoekende partij ertoe zou leiden dat haar feitelijke partner, die zoals gezegd Unieburger is, het grondgebied van de Europese Unie moet verlaten, is voor de beoordeling *in casu* niet dienstig. Dat criterium geldt voor de toepassing van artikel 20 van het VWEU in situaties waarin de Unieburger geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer en verblijf (HvJ, 10 oktober 2013, *Alokpa*, punten 29 tot en met 35; HvJ, 27 februari 2020, *C-836-18, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real t/ RH*, punt 41). *In casu* heeft de Unieburger wel van deze rechten gebruikgemaakt, omdat zij zich als Nederlands onderdaan in België gevestigd heeft.

2.1.9. Uit de samen lezing van artikel 47/2 en de artikelen 40bis, §4, lid 1 *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 47 en 52 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat *in casu* ten onrechte werd vooropgesteld dat zij een geldig inreisvisum diende voor te leggen.

2.1.10. Ter volledigheid wijst de Raad ook op recente rechtspraak van de Raad van State. Met zijn arresten nr. 260.674 van 19 september 2024 en nrs. 260.850 en 260.849 van 30 september 2024 heeft de Raad van State deze kwestie op duidelijke wijze beslecht. In het arrest nr. 260.850 van 30 september 2024 legde de Raad van State de door verzoekende partij aangevoerde rechtsregels als volgt uit:

“7. Hoofdstuk Ibis van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 47/1 tot 47/4 van de vreemdelingenwet, omvat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet “zijn de bepalingen van hoofdstuk I [van titel II] over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1” van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis.”

Artikel 58 van het vreemdelingenbesluit stelt dat “met uitzondering van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, de bepalingen van hoofdstuk I [van Titel II] die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet”,

Hoofdstuk I van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 40 tot 47 van de vreemdelingenwet, omvat bepalingen betreffende “vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”.

Artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.]3]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.’

Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet’.

Uit de combinatie van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet met artikel 47/2 van de vreemdelingenwet volgt dat het andere familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is, moet voldoen aan de “in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde”, teneinde het recht te hebben om zich bij de burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden.

Verzoeker betwist niet dat de verwijzing naar “artikel 41, tweede lid” thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. De “bedoelde voorwaarde” in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet ziet op de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het ander familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Uit de combinatie van de artikelen 40bis, § 4, eerste lid, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet, volgt derhalve dat het ander familielid van de burger van de Unie dat het recht wil genieten om zich voor een periode van meer dan drie maanden bij die burger te voegen, een geldig paspoort moet voorleggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, dan wel moet laten vaststellen of bewijzen dat het op een andere wijze geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is voor verzoeker niet mogelijk, aangezien hij als “ander familielid” geen rechten ontleent aan het Unierecht. Zulks wordt in het bestreden arrest op omstandige wijze uiteengezet en de desbetreffende overwegingen worden door verzoeker niet bestreden.

Het middel faalt naar recht in zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 40bis, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet en artikel 58 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat het bestreden arrest een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum moet worden voorgelegd.

9. Voorts voert verzoeker een schending aan van de artikelen 47 en 52 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

‘§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is,

en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11'.

Artikel 52 van hetzelfde besluit luidt:

'§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[...]

Uit de gegevens waarop de Raad van State acht mag slaan, blijkt dat verzoeker niet de toegang tot het grondgebied heeft gevraagd, maar dat hij daarentegen een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden heeft gedaan terwijl hij zich reeds op het grondgebied bevond. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schrijft voor dat bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, het familielid onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" moet overmaken. Artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van de vreemdelingenwet refereert uitdrukkelijk aan "een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum". Verzoeker overtuigt er niet van dat de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit foutief wordt uitgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt noch artikel 47 noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

10. Waar verzoeker tot slot een tegenstrijdigheid in de motivering ontwaart in de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 41 van de vreemdelingenwet wel relevant acht en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit niet, terwijl beide bepalingen nochtans handelen over de binnenkomst, gaat hij eraan voorbij dat de eerstgenoemde bepaling een documentaire voorwaarde omvat.

In artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wordt uitdrukkelijk aan deze documentaire voorwaarde gerefereerd waar deze bepaling voorschrijft dat het betrokken familielid aan deze voorwaarde moet voldoen teneinde, onder meer, het recht te hebben om zich bij een burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Ook in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt uitdrukkelijk aan artikel 41 van de vreemdelingenwet gerefereerd en wordt bepaald dat het familielid bij zijn aanvraag tot verblijf het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van die wet moet voegen. De documentaire voorwaarde in artikel 41, § 2, wordt aldus door de vreemdelingenwet uitdrukkelijk van toepassing gemaakt op de aanvragen tot verblijf van meer dan drie maanden door "andere familieleden" van een burger van de Unie. [...]"

In het arrest nr. 260.674 van 19 september 2024 heeft de Raad van State ook het volgende gesteld:

"Artikel 3 van richtlijn 2004/38 luidt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

[...]”

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verweerder valt onder de in het voormelde artikel 3.2, a), bedoelde “andere, niet de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden”. Deze familieleden ontleen derhalve geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan richtlijn 2004/38. Het gastland “vergemakkelijkt” enkel “overeenkomstig zijn nationaal recht” hun binnenkomst en verblijf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit in zijn arrest Rahman e.a. uitdrukkelijk bevestigd:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid ‘ten laste’ zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest Brax, waarop het bestreden arrest mede is gesteund, inderdaad overwogen dat de “weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, [...] afbreuk [zouden] doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht”. Dit arrest heeft echter betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het in dit arrest van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Zoals blijkt uit het arrest Rahman e.a., ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2, van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Zoals supra reeds aangegeven, is verweerder geen echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid zoals bedoeld in artikel 2.2, van richtlijn 2004/38, zodat hij niet op grond van deze status van “familielid van een burger van de Unie” onder het toepassingsgebied valt van de bepalingen inzake inreisrecht, vervat in artikel 5.2 en 5.4, van richtlijn 2004/38.”

2.1.11. De verzoekende partij, die een aanvraag heeft ingediend als “ander” familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, diende om de redenen uiteengezet door de Raad van State wel degelijk te voldoen aan de verplichting om een geldig inreisvisum over te leggen. De verzoekende partij, die geen elementen aanbrengt die afbreuk doen aan voorgaande, maakt dan ook geen schending aannemelijk van de artikelen 40bis, §4, lid 1; 41, §2 en 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.1.12. De verzoekende partij betoogt voorts nog, dat het niet verzoeken van een visum, een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 41, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat in de bijlage 19ter, als nog voor te leggen documenten, aan haar niet werd gevraagd om aan te tonen wanneer zij in het land is gekomen, noch dat zij zou aantonen dat zij met een visum naar België zou zijn gekomen, dat zij alle documenten heeft voorgebracht die haar gevraagd werden, zij meent dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat wanneer de verwerende partij een bijlage 19ter aflevert en hierin aanduidt welke documenten al neergelegd zijn en welke nog moeten worden neergelegd, zij alle documenten die door de wet zijn vereist, aanduidt en vermeldt, dat in de bijlage 19ter er geen vermelding is van de verplichte neerlegging van een bewijs van binnenkomst of van een visum. Zij wijst erop dat zij een geldig paspoort heeft ingediend. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar arrest nr. 301 592 van 15 februari 2024 van de Raad omdat de verwerende partij nagelaten had om alvorens een beslissing te nemen de verzoekende partij te vragen om aanvullende overtuigingsstukken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt – gelet op het niet betwiste feit dat zij een paspoort voorlegt dat niet voorzien is van visa – op welke wijze informatie over wanneer zij in België was aangekomen relevant had kunnen zijn.

De Raad wenst verder te benadrukken dat het bestuur zich weliswaar op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande evenwel dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij een legitieme verwachting kon koesteren dat de voorlegging van haar paspoort afdoende was. Zoals hoger reeds aangegeven vereist de toepasselijke regelgeving dat de verzoekende partij een geldig inreisvisum voorlegt. Dit betreft aldus een wettelijke documentaire voorwaarde waaraan de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag dient te voldoen en derhalve komt het aldus in de eerste plaats haar toe om haar aanvraag te stofferen met de vereiste documenten. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus toe zelf ook de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van haar aanvraag. Dit houdt in dat van haar mag worden verwacht dat zij zich bekwaamt in de verblijfsprocedure die zij opstart, zodat zij de nodige relevante bewijsstukken ter staving van haar aanvraag kan voorleggen.

Daarnaast toont de verzoekende partij hoe dan ook haar belang niet aan bij haar kritiek nu zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk een op het ogenblik van de aanvraag geldig inreisvisum kon voorleggen.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar vermelde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.1.13. Daarnaast wijst de verzoekende partij nog op artikel 41, §2 van het Handvest en het rechtsbeginsel *audi alteram partem* en meent dat zij diende te worden gehoord, dat zij terecht in de mening was dat de door haar voorgelegde documenten beantwoorden aan de vereisten van de wetgeving, dat zij zich voor die mening terecht kon steunen op de gegevens betreffende de voor te leggen documenten vermeld in de bijlage 19ter, dat indien de verwerende partij van mening was dat de voorgelegde documenten niet voldoende de binnenkomst zouden aantonen, zij hierover gehoord had moeten worden, dat zij had kunnen aantonen wanneer zij in België was aangekomen en om welke redenen er in het voorgelegde paspoort geen inkomststempels of visa waren opgenomen, dat indien zij gehoord was geweest dit tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Inzake de schending van het hoorrecht, wijst de verzoekende partij op artikel 41 van het Handvest. De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord. Dit recht maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te

eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het principe '*audi alteram partem*' benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De verzoekende partij maakt, het weze herhaald, niet aannemelijk dat zij een legitieme verwachting kon koesteren dat de door haar voorgelegde documenten – voorlegging van haar paspoort – afdoende was. Zoals hoger reeds aangegeven vereist de toepasselijke regelgeving dat de verzoekende partij een geldig inreisvisum voorlegt. Dit betreft aldus een wettelijke documentaire voorwaarde waaraan de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag dient te voldoen en derhalve komt het aldus in de eerste plaats haar toe om haar aanvraag te stofferen met de vereiste documenten. Het komt de verzoekende partij aldus toe zelf ook de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van haar aanvraag. Dit houdt in dat van haar mag worden verwacht dat zij zich bekwaamt in de verblijfsprocedure die zij opstart, zodat zij de nodige relevante bewijsstukken ter staving van haar aanvraag kan voorleggen.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt – gelet op het niet betwiste feit dat zij een paspoort voorlegt waarin zich geen visa bevinden – op welke wijze informatie over wanneer zij in België was aangekomen relevant had kunnen zijn. Evenmin verduidelijkt zij – nog los van de vaststelling dat zij deze redenen niet toelicht – waarom informatie over de redenen waarom er in het voorgelegde paspoort geen inkomststempels of visa waren opgenomen, relevant zou zijn bij het beoordelen of de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag beschikt over een geldig inreisvisum.

Betreffende haar betoog dat zij terecht kon steunen op de gegevens betreffende de voor te leggen documenten vermeld in de bijlage 19ter, dat indien de verwerende partij van mening was dat de voorgelegde documenten niet voldoende de binnenkomst zouden aantonen, zij hierover gehoord had moeten worden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze informatie over haar binnenkomst een ander licht had kunnen werpen op de vaststelling van afwezigheid van een geldig inreisvisum op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (of ten laatste drie maanden erna). In zoverre zij met haar betoog zou menen dat de bijlage 19ter niet vermeldde dat zij een geldig inreisvisum diende voor te leggen, toont zij niet aan dat, indien dit werd aangegeven op de bijlage 19ter of indien zij hieromtrent gehoord was geweest, zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag gezinshereniging of ten laatste drie maanden erna in de mogelijkheid was geweest om een inreisvisum voor te leggen dat geldig was op dat ogenblik. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken.

Een schending van het hoorrecht kan in deze omstandigheden niet worden vastgesteld.

2.1.14. De verzoekende partij kan tot slot niet dienstig betogen dat de Vreemdelingenwet noch het Vreemdelingenbesluit het begrip inreisvisum definieert, dat zij wel een verwijzing aantreft in richtlijn 2004/38/EG doch dit ook vaag is, dat de verwerende partij bezwaarlijk dingen kan vragen die niet voorzien zijn in de Vreemdelingenwet, dat de motivering dan ook faalt, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de voorwaarde in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet betreffende het voorleggen van een geldig paspoort dat in voorkomend geval voorzien is van een geldig visum en waarbij uit voormelde

bepaling verder blijkt dat het gaat om een geldig inreisvisum “overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld”. Uit artikel 2 van voormelde Verordening blijkt wat begrepen dient te worden onder een visum in die Verordening. Uit de Vreemdelingenwet blijkt aldus wel degelijk afdoende wat bedoeld wordt met een ‘inreisvisum’.

2.1.15. Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 40bis, §4, lid 1; 41, §2 en 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en/of van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

2.1.16. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht.

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Het bevel is gekoppeld aan de weigering tot verblijf.

Als de weigering tot verblijf vernietigd wordt, dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd te worden.

Anderzijds is het bevel om het grondgebied te verlaten een autonome beslissing die een specifieke wettelijke grondslag en een eigen hoorrecht vereist.

De bestreden beslissing steunt het bevel om het grondgebied te verlaten op artikel 7§1, 2° van de vreemdelingenwet: het legaal verblijf in België zou verstreken zijn.

De beslissing stelt dat hierbij wel degelijk rekening werd gehouden met art. 74/13 van de wet van 15. 12. 1980.

Eerste onderdeel,

Voorreerst wordt er op gewezen dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, louter stereotiep is, en standaard te lezen is in gelijkaardige beslissingen.

Stereotiepe motiveringen zijn niet afdoende en schendt de motiveringsverplichting die vereist dat gemotiveerd wordt met betrekking tot de concrete gegevens van elke aanvraag.

Tweede onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Derde onderdeel,

1.

Verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Artikel 41 van het Handvest vereist het respect voor het hoorrecht.

Art. 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling doet geen afbreuk aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht dient te onderzoeken (overweging 38).

Verzoekende partij verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013 en naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van

art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is in die zin een autonome beslissing, daar deze een eigen wettelijke grondslag vereist en aan een weigering tot verblijf geen verplicht bevel om het grondgebied te verlaten is gekoppeld. Er dienen specifieke formele en materiële motieven opgegeven te worden voor een bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien de noodzaak om deze specifieke motieven te ontwikkelen, vereist een bevel ook een eigen hoorrecht, daar een bevel op andere situaties betrekking heeft dan de aanvraag tot verblijf die in casu tot weigering heeft geleid.

Verzoekende dient bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekende partij verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat hij effectief tot het gezin van de referentiepersoon behoorde en dat hij, na zijn komst in België, ook effectief met deze gezin vormde en tot de familie diende gerekend te worden.

Dit had tot een andere beslissing aanleiding gegeven.

3.

De beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.

Immers ondanks het bewijsmateriaal dat werd geleverd stelt verwerende partij zelfs dat zij geen oordeel dient te vellen over art. 8 EVRM. Zij stelt dat het niet vervullen van de verblijfsvoorwaarden maakt dat er geeneens een afweging dient te gebeuren. Begrijpe wie begrijpe kan."

2.2.2. Waar de verzoekende partij stelt dat het bevel is gekoppeld aan de beslissing tot weigering van verblijf en betoogt dat als de weigering van verblijf wordt vernietigd, ook het bevel dient vernietigd te worden, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.2.3. Voor een theoretische toelichting bij de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar punt 2.1.2.

De verwerende partij stelt dat op grond van artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dertig dagen, daar het legaal verblijf in België is verstreken en geeft ook weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij motiveert dat het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, een bevel aan de verzoekende partij niet in de weg kan staan, dat van gemeenschappelijke kinderen geen sprake is en er geen probleem betreffende de gezondheid is, dat wat het gezins- en familieleven betreft, het bevel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, dat indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor de verzoekende partij alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat het geval is, een bevel het enige alternatief is. Er wordt ook nog op gewezen dat het beiden vrij staat zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo inrichten dat de referentiepersoon in België verblijft en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest, dat nergens uit het dossier blijkt dat er hinderpalen zouden zijn om het aangehaalde gezinsleven elders dan in België voort te zetten, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

De verwerende partij heeft aldus zowel de juridische als de feitelijke motieven aangeduid waarop deze beslissing is gesteund. Er blijkt duidelijk een toetsing aan de individuele situatie van de verzoekende partij, waardoor de verzoekende partij niet kan gevolgd worden in haar standpunt dat de motivering van het bestreden bevel louter stereotiep is. Voorts betekent het loutere feit dat de beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, op zich nog niet dat het bestreden bevel niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de voorziene motivering haar niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid om met kennis van zaken te beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissing op te komen. De voorziene motieven, waarin trouwens ook wordt ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zijn pertinent en draagkrachtig. De verzoekende partij duidt ook niet dat enig aspect dat haar situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken. Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn. Nu concreet wordt gemotiveerd waarom de elementen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in het geval van verzoekende partij niet verhinderen dat bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, blijkt wel degelijk ook een motivering

waarom volgens de verwerende partij geen hogere rechtsnormen in het gedrang zijn die ertoe nopen af te zien van de afgifte van een bevel.

In zoverre de verzoekende partij nog betoogt dat uit de motivering niet blijkt dat is nagegaan of zij op een andere basis een verblijfsrecht heeft, blijkt in geen geval een voldoende belang bij dit betoog. Nergens geeft de verzoekende partij aan dat zij op een andere basis verblijfsgerechtigd zou zijn.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt voornoemde motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Voor een theoretische toelichting bij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad naar punt 2.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. De verzoekende partij wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

De verzoekende partij stelt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat moet onderzocht worden of zij op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel, dat de eerste alinea van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dit uitdrukkelijk stelt, dat zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd dient te worden dat zij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, dat niet is onderzocht of zij op een andere basis een verblijfsrecht heeft, dat deze motivering niet aanwezig is.

De Raad herhaalt dat nu concreet wordt gemotiveerd waarom de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het geval van de verzoekende partij niet verhinderen dat bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, blijkt waarom volgens de verwerende partij geen hogere rechtsnormen in het gedrang zijn die ertoe nopen af te zien van de afgifte van een bevel. De verzoekende partij maakt ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Eveneens herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet aantoonde welk belang zij heeft bij het betoog dat niet is onderzocht of zij op een andere basis een verblijfsrecht heeft, nu zij geenszins ter gelegenheid van haar verzoekschrift aantoonde te beschikken over een dergelijk verblijfsrecht en dit evenmin blijkt uit de stukken in het administratief dossier.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat haar legaal verblijf in België is verstreken.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.2.6. De verzoekende partij beroept zich voorts op het hoorrecht en stelt dat zij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het Grondwettelijk Hof oordeelde dat een bevel onder de toepassing van richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van toepassing is, dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen, dat het feit dat de verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en vervolgens naar arrest nr. 110 832 van 27 september 2013 van de Raad en arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 van de Raad en stelt dat de Raad de toepassing van artikel 41 van het Handvest derhalve per definitie niet uitsluit en dat uit de bewoordingen van de motivering zelf kan afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van artikel 41 van het Handvest doch dat de verzoekende partij had verzuimd enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Zij vervolgt dat een bevel om het grondgebied te verlaten in die zin een autonome beslissing is, daar deze een eigen wettelijke grondslag vereist en aan een weigering tot verblijf geen verplicht bevel om het grondgebied te verlaten is gekoppeld, dat specifieke formele en materiële motieven opgegeven dienen te worden voor een bevel, dat gezien de noodzaak om deze specifieke motieven te ontwikkelen, een bevel een eigen hoorrecht vereist daar een bevel op andere situaties betrekking heeft dan de aanvraag tot verblijf die *in casu* tot weigering heeft geleid. Zij vervolgt dat zij bij het inroepen van een schending van artikel 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing, dat zij, moest zij gehoord zijn, had kunnen opwerpen dat zij effectief tot het gezin van de referentiepersoon behoorde en dat zij, na haar komst in België, ook effectief met deze een gezin vormde en tot de familie diende gerekend te worden, dat dit tot een andere beslissing had kunnen leiden.

2.2.7. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, herhaalt de Raad dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben.

2.2.8. Inzake de schending van het hoorrecht, wijst de verzoekende partij opnieuw op artikel 41 van het Handvest. De Raad herhaalt dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen. Niettemin dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord. Dit recht maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

De Raad herhaalt ook dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben en dat hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden bevel. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van het bestreden bevel kunnen leiden.

2.2.9. De verzoekende partij betoogt dat zij had kunnen opwerpen dat zij effectief tot het gezin van de referentiepersoon behoorde en dat zij, na haar komst in België, ook effectief met deze een gezin vormde en tot de familie diende gerekend te worden, dat dit tot een andere beslissing had kunnen leiden, dat de schending van het hoorrecht verbonden is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het

EVRM, dat de verwerende partij stelt dat zij geen oordeel dient te vellen over artikel 8 van het EVRM, dat het niet vervullen van de verblijfsvoorwaarden maakt dat er geen afweging dient te gebeuren.

2.2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan.

2.2.11. De verzoekende partij meent dat zij, indien gehoord, had kunnen opwerpen dat zij effectief tot het gezin van de referentiepersoon behoorde en dat zij, na haar komst in België, ook effectief met deze een gezin vormde en tot de familie diende gerekend te worden. Echter blijkt uit de motieven van het bestreden bevel geenszins dat dit gegeven wordt betwist, zodat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat indien zij gehoord was geweest voor het nemen van het bestreden beslissing, zij nog enige relevante bijkomende informatie had kunnen overmaken die had kunnen leiden tot een andere beslissing.

Waar zij meent dat de verwerende partij stelt dat zij geen oordeel dient te vellen over artikel 8 van het EVRM, dat het niet vervullen van de verblijfsvoorwaarden maakt dat er geen afweging dient te gebeuren, kan zij niet gevolgd worden. Hoewel de verwerende partij er in het bestreden bevel op wijst dat wat het gezins- en familieleven betreft, het bevel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, dat indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor de verzoekende partij alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat het geval is, een bevel het enige alternatief is, blijkt uit wat volgt dat zij betreffende het niet door haar betwiste gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar feitelijke partner wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd en hieromtrent heeft geoordeeld dat het beiden vrij staat zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo inrichten dat de referentiepersoon in België verblijft en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest, dat nergens uit het dossier blijkt dat er hinderpalen zouden zijn om het aangehaalde gezinsleven elders dan in België voort te zetten, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

De verzoekende partij betwist deze motieven niet. Zij maakt geenszins aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De Raad wijst er in dit licht ter volledigheid dan ook op dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezins- en familielevens van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij dit gezins- of familielevens niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit gezins- of familielevens als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

De Raad herinnert er in dit verband ook nog aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

2.2.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.14. De verzoekende partij maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat er elementen zijn betreffende een gezinsleven die het nemen van het bestreden bevel in de weg staan, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat zij, indien zij gehoord was geweest, zij nog bijkomende elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht of van het hoorrecht samen gelezen met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.15. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER